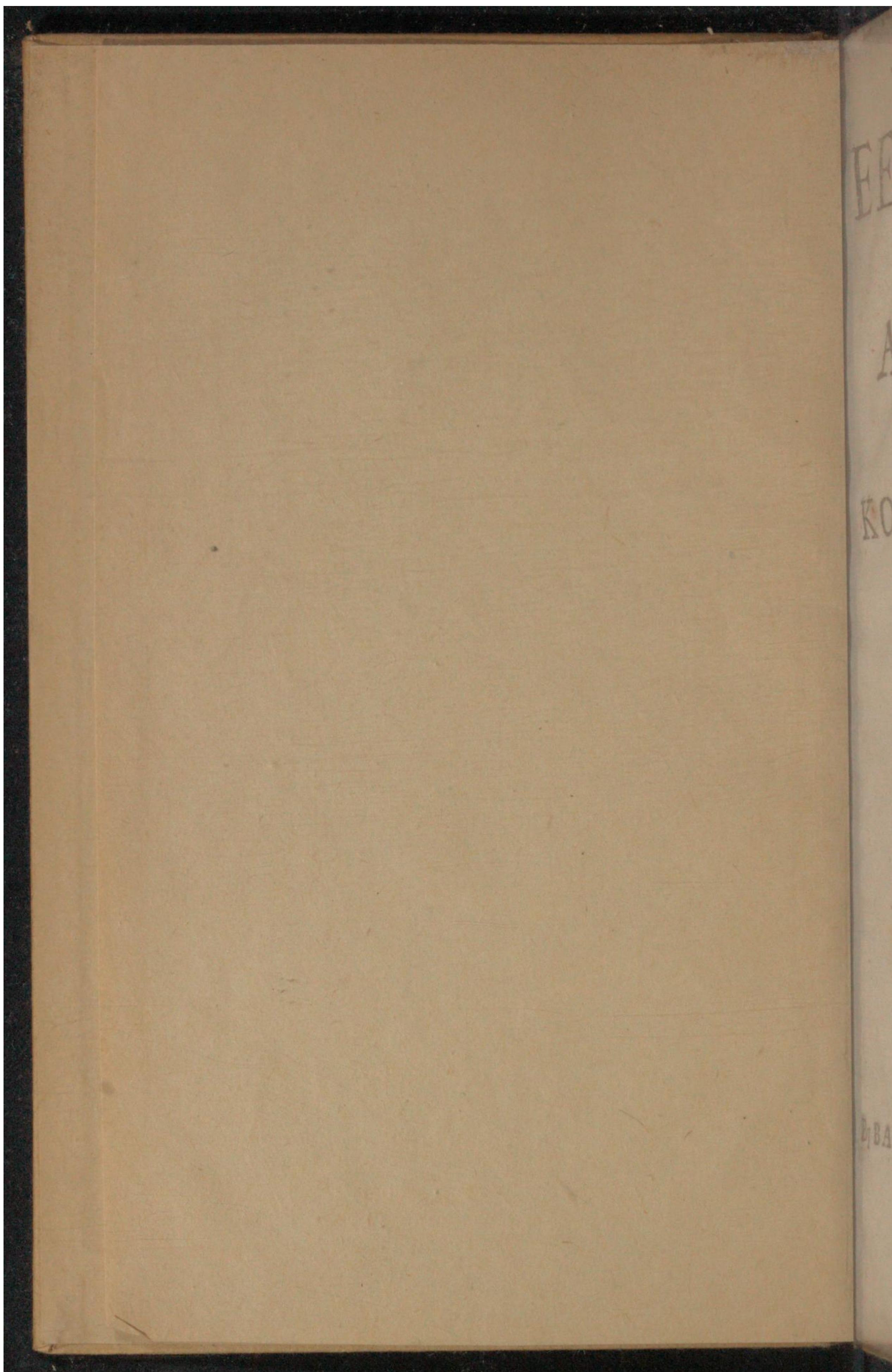

EEWSPEL,

Op het Treurſpel van

ARMINIUS

Toegepaſt, door

KORNELIS BOON.

Te Leiden,
By BARTHOLOMEES BOS, Boekverkooper
in de Houtſtraat. 1700.

VERTOONERS.

JUPITER.

MARS.

BELLONE.

NEDERLAND.

TWIST.

WREEDHEID.

EEWSPEL.

Het Tooneel verbeeld een donkere nacht.

EERSTE TOONEEL.

MARS, *alleen.*

Ik voel myn komst hier van een frisser lucht begroeten,
Een zachter aarde kust op deze streek myn' voeten.
Waar ben ik eindelyk gekomen, na zo veel'
Elenden? in wat oord? in welk een weerelds deel?
Hoe draalt ge Apol? ei kom doch ras, 'k brand van verlangen,
Om aan te schouwen wat gewest my heeft ontfangen.
De starren struikelen vast moede van den trans
Des hemels: Hekate dooft hare weitze glans
En ruimt eerbiedig plaats; om dat gy, op de baren
In 't rozebed ontwaakt, ten golven uit zoud varen,
Met uw livrei van goud, in meerder statlykheid.
Welke is de reden van uw lang vertoeven? scheid
De logge slaap noch niet, of houd de vrees u tegen,
Van Dafne, Peneus telg, te ontmoeten onderwegen,
Die, door uw' min zo schelms gestraft, vol spyt en rou,
Nu eene onnoosle wraak met schelden nemen zou?
Neen. Ik ben Mars, de God des oorlogs, welkers moeder
Uw' vader heeft tot man, en te gelyk tot broeder.
Wy zyn elkanderen zo vremd niet. Neen o neen....
Maar (goede Goden!) welk geluk heeft my hier heen
Gevoert? Belloon, Belloon, waar hebt gy u begeven?
Kom help my, zuster lief, waar blyft ge? zyt ge om 't leven?

Terwyl het allengsjes dag word, komt Bellone, van Twist en Wreedheid bestoet, in rook en vlam van onderen op.

TWEEDE TOONEEL.

BELLONE. MARS. TWIST. WREEDHEID.

BELLONE.

Ach, waarde broeder, ach! hoe is steeds myne geest,
Sins dat ge van my waart, om u te moê geweest!
Myne oogen zwommen vaak in eenen stroom van tranen:
Ik liep door myn' spelonk met ongevlochte manen,
Dan gins, dan weder, als een woedende Bachant:
Een helsche razerny loeide in myn ingewand:
Ik had me in myn vertrek door droefheid opgesloten
Met Wreedheid, en met Twist, beide uit myn bloed gesproten,
Myn oog streelde onderwyl zich in het muurtapyt,
Alom doorweven met voorbeelden, wyd, en zyd,
Wien noit de wand, dan bleek van doodschrik, aan durft kyken.
'k Zag de Edipoden hier, om vaders koninkryken,
Elkander lyf om lyf uitdagen: hun gezicht,
Vol doodsche trekken, week geen dullen bliksemschicht,
Die een vermetle berg doet angstig suizebollen,
En na die zware slag rampzalig nederrollen.
De wraak vertoonde zich op hunnen veegen mond,
'k Beken, dat ik hier in geen kleene wellust vond,
Nochtans, elendige Jokaste, uw' schreijende oogen
Ontstaken in myn' ziel een teeder mededoogen:
Ik voelde me innerlyk met uwe smart begaan.
Gins, nam, door zulk een daad gemoedigt, Bassiaan
Den degen in de vuist, en moorde zynen broeder,
De toevlucht nemende tot de armen zyner moeder,
Die door de tegenweer een droeve wonde kreeg
In hare hand, en van verdriet flaaw nederzeeg.
De Twist, met eigen hand, had deze tafereelen
Op 't konstigste uitgewerkt in alle hunne deelen.

Hier

Hier naaſt, had Wreedheid meê getoont haar wakkre
geeſt.
Thyeſtes moordbanket ſtond, of zy zelf het feeſt
Had by gewoont, in het verſchiet gemaalt naar 't leven:
De tafel ſcheen, toen zy de ſpys ontfong, te beven.
Voorts, op de voorſte grond, begroef vorſt Neros hand
De Roomſche daken in eene Acheronſche brand.
Daar nevens aan, doorſtak hy Agrippyn, zyn moeder,
En gaf de moordkelk aan Brittannikus, zyn broeder.
Wat verder trapte die ontmenſte, in arren moed,
Poppeës zwangre buik te berſte met zyn voet,
En tarte gieren, die met opgeſparde muilen
Langs killen Kaukazus van bittren honger huilen,
Met zyn' verwoeden aart. Terwyl ik hier beſchouw
Deze euveldaden, vol van wanhoop, vol van rouw,
Gilt me uwe ſtem in 't oor. Noit beurt een zomerregen
Zo 't kruid op, machtloos door het zonvier neergezegen;
Als myn vertwyfeld hart dit liefelyk geluit.
Ik vlieg in aller yl ter dartle luſtzale uit
Langs een' Olimp van doorgekorvene rondaſſen,
Gekneuſde helmen, en gekwetſte harrenaſſen.
Uw ſtem verſtrekte my een Faros. De aarde week
Beleefd, en baande zelf me een pad tot deze ſtreek.

MARS.

Gy weet hoe ons de Vrede in 't aangezicht braveerde,
Toen zy van u en my te Ryswyk triomfeerde.
Gy weet hoe ſchelms zy ons maakte overal verdacht,
Hoe ze onze macht alom in een' kleen achting bracht,
Daar elk voorhenen die ontzachlyk placht te vieren.
De Olyftak overwon ha ſpyt! de Lauwerieren.
Wy moeſten ons terſtond begeven op de vlucht.
Gy ſcheide van my, en kooſt Kakus moordgehucht
Tot uw verblyf, ik, ſteeds gewoon in bloed te leven,
Heb my naar 't Ottomanſch gebied vol wraak begeven,
'k Beklom de trotze muur van Konſtantinus ſtad,
't Aloud Byſanſen, waar elk myn gezach aanbad,

Ik ruk een heir ſaêm van Spahyen, Janitzaren,
En Sciobargen, in het oorlog wel ervaren:
'k His 't op de benden aan der Chriſtnen, zo verwoed;
Dat noit Afryke, ſchoon ze al 't ongedierte voed,
En koeſtert in haar' ſchoot, zo hare bosgedrochten
In woeſtenyen ziet van dulheid aangevochten.
De Sultan, vol van rou, zag Mechas halvemaan
In een' rivier van bloed rampzalig ondergaan.
De Bosfor had geſtikt in zyne purpre ſtroomen,
Zo niet de Eukſinus hem te hulpe was gekomen.
En Rodope, aan myn geboorte toegewyd,
Beſtorf van ſchrik, wen zy aanſchoude zulk een ſtryd.
Met welk een vreugde Goon! beſtuurde ik deze ſlagen!
Maar ach! hoe ras verdween die binnen korte dagen!
De Vreê, gelyk ge weet, myn grootſte vyandin,
Was my van ver gevolgt, nam nu elks harten in
Met laf gevlei, en wiſt dus 't volk in ſlaap te wiegen;
Dewyl men zich het meeſt laat door de ſchyn bedriegen.
Ik moeſt terſtond (want wie kan het gemeen weêrſtaan?)
Denk welk een bittren ſpyt, naar andre kuſten gaan.
Elk hate my, hoe zeer voorheen hy myn' geboden
Omhelſde, ik ben dan uit dat helſch geweſt gevloden,
Langs zeen, langs landen; maar ik wierd alom verſmaad.
Waar in 't ſaffranig weſt God Febus ondergaat,
Tot daar hy 's uchtens vroeg, omhangen met ſcharlaken,
Eerbiedig blozen doet de bergen op hun' kaken.
Het heilige Eewfeeſt wierd zeer plechtiglyk bereid,
Men gaf den ruimen toom aan weelde, en dartelheid,
Men leende aan myne krygsklaroenen nergens de ooren.
Ik had de hoop van myn gezach nu gans verloren,
Was ik in 't einde niet gerocht in Nederland.

BELLONE.

Wat weet ge of meê die maagd haar' geeſten niet ontſpant
Op 't Eewfeeſt? of zy naar de redelooze wetten

Zou willen luisteren van uwe krygstrompetten?

MARS.

Gins legt die kuische, trouw bewaakt van Hollands Leew
In haren tuin. De borst tart versgevallen sneew:
De wang de rozen, pas uit hunne knop ontloken,
Zo haast de blonde Auroor het nuchter land doet roken.
Een liefelyke rust heeft hare leên verrast.
Bellone, en meentge, dat, als 't oorlogsondier bast,
Die wakkere Amazoon van eew of slaap zich laten
Verwinnen zou? neen, neen. Straks klonk ze in yzre
platen
De dappre lendenen, trok met een heir te veld,
En scheide noit, eer zy een eindpaal zag gestelt
Voor haar getergde wraak, of edelaardig leven.
'k Zag op 't voorlede feest der eew hoe zy, gedreven
Van loutre eerzuchtigheid, in Vlaandren, slechs met
moed
Gewapend, Alberts macht verdrinken deed in bloed:
Daar reeds een hagelbui van gloênde donderklooten
Neêrstorte, in weêrlicht uit vergramd metaal gescho-
ten . . .
Maar zacht, my dunkt ze ontwaakt.

DERDE TOONEEL.

In het verschiet ziet men den Nederlandschen Tuin, waar in de Maagd uit een diepen slaap opspringt.

NEDERLAND. MARS. BELLONE. TWIST. WREEDHEID.

NEDERLAND.

Wat zie ik? hemel! ach!
Begint met zoo bedroefd een voorspook deze dag?

MARS.

Beef niet doorluchte Maagd.

NEDERLAND.

Waarom doch zoude ik beven,
Daar noit de moed my heeft in zo veel ſmart begeven?
Want wat voert myne Leew niet uit, wanneer hy brult,
Schuimbekt, en kwiſpelſtaart uit louter ongeduld?
Zyne oogen bliksemen het marmer zelf vuur, krachten,
En leven in, ja, doet van yver het verſmachten.
Doch ſchoon 'k de onſtelrenis voor u ontveinzen wil,
'k Beken, dat ik in u te aanſchouwen ſchrik, en tril.
Te meer, na dat ik by my zelf heb overwogen,
Hoe lief wy giſteren de looze tyd bedrogen,
Op 't Eewfeeſt van Euroop, met honing zoet gekweel:
Waar door noch ſtraks de ſlaap zo ſpade my geheel
Vermeeſtert had, en zo gy nu beſloot te woeden,
Het geen ik geenſins op uw' fierheid derf vermoeden,
In mynen tuin, wie u zou kunnen wederſtaan.
Ik had geen' wapenen, als wereloos getraan,
En myne Leew, ſchoon hy een weereld zou in de oogen
Trotſeren durven, kwam uit eerbied neêrgebogen,
Uw voeten ſtreelen, zelfs in weêrwil van zyn aart:
Dewyl zulk een ontzach in hem de godheid baart.

MARS.

Gy laat u veel te vroeg van laffe vrees regeren.
Wy komen hier niet om uw heiligdom te onteeren,
Of uwe heerſchappy te vliegen in de kroon.
Gy weet hoe overlang myn hooggeachte zoon,
Vergode Romulus, grondveſter van dat Romen,
Dat na hem, eindlyk is tot zulk een trap gekomen;
Dat het, daar 't, op haar' moed, en groote machten prat,
Gelyk een monarchin op zeve bergen zat,
Van welke het gewoon, was de aarde te overkraijen,
De ganſche weereld ſcheen op haren duim te draijen:
Ja, had de Dondergod die trotsheid niet bepaalt,
Het had den bliksem hem uit zyne vuiſt gehaalt,
Toeheilgde de eerſte maand des jaars aan zynen vader,
En noemde naár zyn' naam; maar Numa, die verrader,
Wiens

Wiens valſche godsvrucht, en gevleide voſſeliſt
Het volk naar zyne wil in ſlaap te ſuſſen wiſt,
Heeft, door eene enkle nyt tot myne naam gedreven,
Het jaar twee maanden op het voorhoofd noch gegeven,
Van welke de eerſte wierd vol ſtaatſy, my ten ſpyt,
Aan Janus, koning van Italien, gewyd;
Waar door het misbruik is zo hoog in top gerezen,
Dat Janus, nergens my, alom wierd eer bewezen.
Wreek nu deez hoon,'k zal u myn hulp biên; zo uw macht
Die drieſte woeſtheid, in het oorlog, onderbracht,
En myne glans, gelyk de morgen zon, deed ſtygen,
Gy zoud door my, en ik door u, een luiſter krygen.

NEDERLAND.

Gevreesde Mavors eiſt gy hulp van eene maagd,
Daar van uw' mogendheid hel, aarde, en lucht, gewaagt?

MARS.

Vermetle, derft de waan zo ſtreelen uw' gedachten,
Dat Junos zoon van u zou zyne hulp verwachten?
Weet gy niet hoe Ikaar, door zyne hooge moed,
Met zyn gehate naam, vereewigde den vloed?
Zie hoe Bellerofon te laat zich vond bedrogen,
Als hy ten hemel was op Pegazus gevlogen.
'k Gaf u de voorkeur ſlechs, om, van de roem geleid,
Te ſtreven, door uw' deugd, ter ware onſterflykheid:
Want Goden, heiliglyk geviert in alle landen,
Zyn te edel om te ſlaan aan menſen hunne handen.
Ik wiſt hoe ik voorheen, toen Burgerhart de macht
Der Roomſche legeren grootdadig te onderbracht,
In deze luſtvallei geviert was van de Katten.
Men zag zo menigmaal de zon in de oogen ſpatten
't Onnoozel ſtierenbloed, (wen zy zich tot den ſtryd
Bereiden) my ten zoen, in een' godvruchte vlyt.

NEDERLAND.

Hoe meent gé dat men uit godvruchtigheid de altaren
Deed rooken, wen men, met de plechtigſte gebaren,
Gradivus godlyk beeld plengde een ſlachtofferhand,

En vroeg den veegen geest van 't lillende ingewand ?
Neen neen het volk, veel onstandvaster als de stroomen,
Kan me allerbeste met verdichte Godsdienst toomen.
Want wen me een ruwe steen, schoon van een eerloos graf
Gehaalt, oprichtede, Gods heilige eernaam gaf,
En van een priester, afgericht op zulke treken,
Liet daglyks, voor die pop, een offervuur onsteken,
Men zag een mensestroom, vol eerbied, straks dit land
Bevloeijen; maar verdreef men eens het misverstand,
Een lichte men 't gemeen de schillen eens van de oogen,
Waar door het schiften kon de waarheid van de logen,
Hoe het heelal bestuurt wierd van een eenig een,
(Jupyn) die nimmer is met offeren te vreên
Van wilde beesten; maar een edelmoedig leven:
My dunkt ik zie een bui reeds op hem aangedreven
Van lasteren, dat hy de godheid schelms verzaakt.

MARS.

Ondankbare 't is tyd, dat ge uwe reden staakt,
Vier uwe oplopendheid geen bot meer, wil haar stuiten,
Zy gaat de palen van ontzach al vry te buiten.

NEDERLAND.

De wanhoop spoort my aan, wyl ik u op myn grond
Aanschouwen moet, het geen altyd zo duur my stond.
Dit tuigt (ik zwyg noch stil, wat ik heb moeten lyden
In vorige eewen, door de razerny der stryden,
Toen Spanje my byna de keel toeneep) de vlam
Van Bodegravespuin en Zwadenburgerdam:
Als Vrankryks Attila zyn helsche legerbenden,
Van menslykheid ontaard, op myne kust aanschende.
't Heugt my niet dan te wel, hoe ik verlegen was,
Hoe deerlyk ik gesleurt wierd in die Ilias
Der Iliassen, hoe ik bade in bloed, en tranen,
Hoe myne Leew den tuin, met steigerende manen,
Doorliep, hoe zelf de Ryn, bevangen van de schrik,
Zyn purpre baren dreef te rug. My dacht, dat ik,
Door aardebeving aan de Sisiliaansche stranden

Geslingert, zag de kruin der woedende Etne branden,
't Graf van Enseladus, welke, in den reuzenstryd
Geblikſemt van Jupyn, tot straf kreeg voor altyd
Dat vreeſelyk gevaarte op zyn' geknakte lenden:
Waar door, wanneer hy noch 't gerabraakt lyf wil wenden,
't Ganſche eiland ſchreewt om hulp, met een' beſtorve mond,
En beeft van angſt, hoe fier 't zich vaſt houd in de grond,
Terwyl hy 't ſchriklyk ſlym van zyn' verteerde longen,
Ten neus, ten lippen, en ten blikken uitgedrongen,
In een' verwoede ſtorm van louter wederlicht,
Den blinden hemel ſpuwt in 't treurende aangezicht.
Maar ach! ik voelde my niet dan te vroeg bedrogen.
Myn borſt, dien de eer verbied te ontdekken aan uwe oogen,
Met wond op wond doorboort, waarſchuwde my wel ras,
Dat ik in mynen tuin, niet in Siſilie was.
Schoon gy u zelve toen met gruwelen vermaakte,
Waar door uit enkle ſchrik, de zon zyn dagreis ſtaakte,
Die ſchade was gering geweeſt: had, toen myn moed
Het Franſche heir verdreef, dat tygeren gebroet
Niet, als Harpyen, met 't vergif van hunne zeden
Myn lucht bezwangert. Maar elk had die dartelheden
Reeds ingezogen, elk verzaakte zynen aart,
Elk had de oprechtigheid, voorheen zo lief, en waard,
Nu met de voet geſchopt, elk zag men te verwaten
De nedrigheid, als een afſchuwlyk ondier, haten,
Elk zich herſcheppen ſteeds in een' verſcheide vorm
Van kleederen, ten ſpyt dier Indiaanſche worm,
Welke, als zy noch gedenkt aan Thisbes dapper ſneven,
Zich zelve, op zulk een ſpoor, vol moed brengt om het leven,
Ja yder liet zich van de Vrankrykſche Sireen
Zo verbetoveren, dat hem het ſchande ſcheen,

Indien

Indien me uit zyne mond de moedertaal eens hoorde,
Die voor geen' taal, in pracht en groote schat van woorden,
Den vlag te stryken hoeft. En gy gy draagt de schuld
Dier euvelen alleen.

MARS.

Gy rekt myn tai geduld
Te lang. Staan door myn gunst om u niet alle de eewen
Verbaast? moet zich de Faam niet uit den adem schreewen,
Als zy de horen met die oorlogsdeugd bezielt,
Waar door ge altyd het veld zo zegeryk behielt?

NEDERLAND.

Heb ik my immer in het harnas wel gekweten,
Ik heb myn' dapperheid, u niet, het dank te weten.

MARS.

Verwaande, straks scheent gy te mywaarts wel gemoed,
Wat dulle razerny verhit uw edel bloed?

NEDERLAND.

Om zonder woeden u te helpen van myne aarde,
Bewees ik u een eer, ver boven uwe waarde:
Niet, dat ik was bevreesd voor uwe machten, neen;
Doch, wyl ik zie hoe my, vol van aan minnigheên
De lieve Vrede omhelst, moet ik van 't oorlog gruwen,
En poog dat helsch gedrocht, gelyk een pest, te schuwen.
Veel heerelyker acht ik slechs alleen het zoet
Der Vrede, als duizend krygstrofeen, beverft met bloed.

MARS.

Onzalge, buiten my waart ge onbekent gebleven,
Gy zyt aan niemand, dan aan my, verplicht uw leven...?

VIER-

VIERDE TOONEEL.

JUPITER, *in wolken nederdalende.* NEDERLAND. MARS. BELLONE. TWIST. WREEDHEID.

JUPITER.

Hou op, hovaardige. Ik heb lang genoeg uw' reên
Geduldig aangehoort. Waar wilde uw trotsheid heen?
Derft gy myn dochter, die ik by Europe teelde,
Wanneer ik, in een' ſtier hervormt, voldeed myn weelde,
Alree weêr domplen in een' zee van krygsverdriet;
Daar gy haar pas, 'k geloof wel tegens dank, verliet?
Derft gy die edle telg, met zulk een waan, aanſpreken?
Kunt gy wel toonen, door het eene, of andre teeken,
Uit welke vaderen gy voortgekomen zyt?
Neen. Toen uw moeder, om Minerfs geboort vol ſpyt,
Alom een middel zocht om zonder man te baren;
Wees Zefyrs gemalin, in kruidery ervaren,
Haar eene bloem: waar door zy zwanger worden zou,
Wen zy met hare hand die ſlechs aanraken wou.
Onedele hier uit hier uit zyt gy geſproten.
Ja, had my Junos tong gedurig niet verdroten,
Met hare bitze taal, gy wreede had zo prat
Een plaats in het planeet geſtarnte noit gehad.
Verlaat, verlaat dit land, kies andere geweſten,
In welke uw krygsgezach voor eewig zich kan veſten.
Gy dochter, twyffel niet, of Mars zal, om deez' ſchand
Te wreken alle liſt ten ſmaad van Nederland
Bedenken: houw uw volk des voor de dapperheden,
Waarmede het voorheen den Romer heeft beſtreden;
Wanneer Arminius, duur aan Apolloszoon,
Bernagie, welkers geeſt ik onlangs in myn' troon
Voor eene ſter onfong, verplicht, de Duidſche benden
Op de gevreesde macht der vyanden aanſchende:

Op

Op dat het, aangespoort van die doorluchte moed
Der oudren, liever stikke in een rivier van bloed;
Eer het zou lyden, dat de vryheid wierd geschonden,
Dat recht Palladium, hen van de goon gezonden.
Voorts dere geene ramp uw' onvermoeiden Leew,
En hem verstrekk' deze eew voor een Saturnus eew:
Steeds worde uw tuin bestroomt van Amaltheas horen
Geen tweedrachts Hydre kome uw stille rust verstoren.
Voortaan zal 't land, de ploeg ten spyt, van zelf het ooft
Voortbrengen uit haar' schoot: de bloemen zullen 't hoofd,
En zonder zaden, uit den buik der aarde opsteken:
't Zal eewig Lente zyn: dan zullen eens de beken
Van Nektar vloeijen, dan van melk: de weste-wind
Zal, laaw van adem, zich gans moede strelen in 't
Geboomte: de eik zal steeds van gelen honing druipen,
Zich het heel al in vreugde en wellust dronken zuipen.

UIT.

DAMONS HARDERSZANG.

Myn lieve ſchaapjes, het verveele uwe ooren niet,
Te hooren met geduld het eind van myn verdriet.
De wind uit eerbied, zwygt, hoe bly gewoon te dartlen
Met geile bladjes, door de takjes heen te ſpartlen;
Het levend beemdtapyt te kuſſen, overal
Zo kuis doorweven met veldroosjes zonder tal;
't Bezweke kriſtalyn der vloeden 't niewe leven
Door zyn verliefd geſtreel, en zoete trooſt, te geven.
Beleefde windejes, neen zwygt niet, neen vaart voort.
Zo, het gaat wel, gy hebt, naar 't ſchynt, my aangehoort.
Myn Celimeen, myn ziel, myn eenig' welbehagen,
Heeft my de zege van myn min weg laten dragen:
Ik keer, verwinnaar (welk een vreugde) van haar hart,
Na zulk een ſtormbui van onwederſtaanbre ſmart.
Wat heb ik hemel niet in deeze ſtryd geleden!
Hoe vaak heb ik de lucht vermoeit met myn' gebeden;
Tuigt boſſen, dalen, ſchoon 't herdenken uw gemoed,
Want gy waart zo met my begaan, noch beven doet.
Hoe vaak ben ik hier naaſt dit ſtroomje neer gezegen,
Droefſchreijend', radeloos, wanhopende, verlegen!
Als gy door afkeer my deed lyden duizend doôn,
En duizend levens gaaft aan Melibeus zoon,
Alleen door eene lonk van uwe aanminnige oogen.
En ach! hoe na had hy u tot zyn min bewogen,
Was uwe deugd die drift niet fier te keer gegaan.
Hy had in zyne hut, 'k beken 't, vier geitjes ſtaan,
Daar ik niets had voor u, dan een elendig leven,
Dat, zo gy my niet had gered, my moeſt begeven...;
Maar Goden wat is dit, verveelt u myne taal,
Myn lieve lammeren? of belgt ge u dit verhaal,
Of wacht ge, tot de zon, in diepen ſlaap bedolven,
Ontwaakt op 't dartel bed der kronkelende golven?
Waarom ontſluit ge o zon uw eenoog nu zo traag?

't Is immers reeds hoog tyd. Wat draaltge? zie hoe gra
De treurende akker zou, op zyn bekrete wangen,
Van uwe schoone mond een lieve groet ontfangen.
Hoe word ge rood van schaamte? ei veins niet, 'k we
de reën,
'k Zie meenigmaal genoeg hoe gy myn Celimeen;
Toe knikt: wen zy het gras op ruig bewasse bergen
Doed vrolyk de ongenaê der schapentanden tergen,
Of bly zich nederzet aan de oever van een vliet,
Die, wyl zy kransjes vlecht, zelfs luistert haar het lied
Daar zy zo 't halmtje meê bezielt: dat de Oreaden,
Napeën, Faunen, en van alle kant Najaden,
Verlokt door het geluit, toevloeijen op deez' streek:
De visjes buitelen van wellust uit de beek:
En het gevogelte, hoe vry, hier door bevangen,
Wenst in de onnoozle strik dier stem altyd te hangen.
Kond ge in den hemel van dat heilige aangezicht,
Zeg, zonder scheemeren wel op zien, tegen 't licht
Der zonnen, daar zy, u alleen ten trots, mee pronkte
Ik meen wel neen. Nu moet ge hoe verliefd gelonkte,
Bekennen, dat vol smaad uw grootheid word veracht,
Vermetele, en myn staat ver boven uw geacht.
'k geniet een edler dag, uw glans is niet van noden,
Blyf eewig weg, ik tart met myn geluk de Goden.

EINDE.